

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056312000/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

tede ham og bar ham sin Skønhed i Møde. Hvorledes hun skulde være — han vidste det ikke; men hun skulde ikke have et Ansigt som en eneste af de Kvinder han kendte. Alt hos hende skulde være en Overraskelse og dog forud vidst, og al hendes Ynde skulde være af den ubestemmelige Art, hvis Aarsag aldrig kan efterspores, og hvis Ophav aldrig forklares. Thi den Skønhed, man kunde analysere, som man analyserer en Blomst, og sige, hvori den bestod, maatte miste al sin Tiltrækning og være som en opskaaret Blomst.

Han tændte ikke Lys, men klædte sig af og satte sig paa Kanten af sin Seng. Ind ad det aabne Vindue pustede Natten sin kolde Aande. Gavle og Tage stod silhuetskarpe mod den blege Himmel i Øst. Under Loftet hørte han nu og da lette Stød og Dask af en famlende Natsværmer, der ikke kunde finde sig til rette. Ellers var der ingen Lyd. Hans eget Hjærte kunde ikke famle sig frem til nogen Melodi. Men hans Tanker formede sig omtrent saaledes:

Jeg er som en Stum, der ikke ejer Tonernes talende Tunger; og dog føler jeg en bristende Trang til at synge min Sjæl ud i det vældige Rum, saa Himmelhvalvet skulde give Genlyd.

Der spirer tavse Blomster af mit Hjærte. Som vakte af et Tryllepust skyder de op i Stæng-

ler og Blade, og Blomster knoppes og bryder i duftende Skud saa brat som de farveskinnende grønne og røde Stjerner, til hvilke Rakettens gyldne Gnister opløser sig. Og de Blomster straalere og dufter og fylder mit Sind med en uforsvindelig Fryd.

Men alle mine Tanker er dog kun til — som for at smelte hen i Toner, at vugges ud i Melodiers evigt ubestemmelige Velklang, der kun er et Intet og kildrer Øret uden at knyttes til et jordisk Begreb.

Og mit Hjærte bølger en sagte bankende Takt til Universets svage Nynnen, som jeg alene hører i denne Time.

— Men om der sad i den stille Nat — de tusinde Skridt herfra, eller helst de tusinde Mil: en Kvinde med samme Længsel, hvis Hjærte fornam som mit det bløde Nyn over Stjernernes vide Verden.

Og om hendes Bryst svulmede som mit af en umælende Higen mod den Elskede, hun aldrig skal mødes med, mod den elskede Mand, hun aldrig skal se, — af en Længsel mod en, hvis Haand hun aldrig skal trykke til Møde og Skilsmisse, af hvis Læber hun aldrig skal drikke Elskovens søde Rus, der dog er ram af Kød-duft —

— da favner jeg dig, du min Elskerinde, jeg